

TEATRE

Emma Vilarasau i Dafnis Balduz protagonitzen a La Villarroel un commovedor i reivindicatiu muntatge sobre l'amor, el dolor i el respecte dirigits per Josep Maria Mestres.

'L'oreneta', de Guillem Clua, s'estrena a la fi a Barcelona

Joan Cortadellas

MARTA CERVERA
Barcelona

Catalunya va tenir l'oportunitat d'estrenar mundialment *L'oreneta*, un potent text de Guillem Clua (Barcelona, 1973) inspirat en l'atemptat islamista i homòfob que va acabar amb la vida de 50 persones en un bar gai de Miami el 2016. Al seu dia, Clua va oferir l'obra a un teatre públic català, però, com passa sovint, el text va acabar trobant més receptivitat fora. Es va estrenar el 2017 a Londres i ja s'ha estrenat a 15 països. Fa quatre anys, *La golondrina* es va muntar a Madrid dirigida per Josep Maria Mestres amb Carmen Maura –que actualment la defensa a París en francès– i Félix Gómez, substituït després per Dafnis Balduz. A partir d'aquest divendres, *L'oreneta* nia per fi a Barcelona amb un nou muntatge en català protagonitzat per la magnètica Emma Vilarasau i Balduz a La Villarroel, coproduït per Focus, La Zona i Un 9 Teatre al l'Est.

El text parla de temes universals a través de la relació entre una professora de cant i un home més jove que hi acudeix per poder interpretar en el funeral de la seva mare *L'oreneta*, amb lletra de Clua i música original d'Iñaki Salvador. A La Villarroel, amb l'espectador tan a prop, adquireix una altra dimensió. «Aquesta commovedora història d'amor es torna més essencial i interessant amb el públic als dos costats», explica Mestres. També és reivindicativa. Clua va abocar tot

Guillem Clua, Josep Maria Mestres, Emma Vilarasau i Dafnis Balduz, a l'entrada de La Villarroel.

el seu dolor i ràbia pel disbarat de la violència terrorista sense oblidar l'odi contra el col·lectiu LGTBI, del qual forma part l'autor d'obres com *Smiley* i *Justícia*. «Aquell atemptat va ser l'inici d'una onada ultraconservadora», assenyala. Els atacs en ple carrer i assassinats registrats a Espanya a persones de l'esmentat col·lectiu fan més necessària que mai una obra com a aquesta. «*L'oreneta* intenta entendre l'horror». Combina comèdia, melodrama i girs que és millor no explicar. «És una obra dolorosa però bonica», afegeix l'autor. La va escriure des de les vísceres. Només un mes després del terri-

ble atemptat ja tenia el primer esborrany. «Els personatges provenen de mons diferents però fan un viatge a un lloc de trobada. Tot i que ella és la mestra i ell, l'alumne, al final ¿qui ensenya a qui?», es pregunta Mestres. «És una obra dolorosa, sí, però també lluminosa i fins i tot guaridora».

Amor en majúscules

Per a Vilarasau, tornar a treballar amb Mestres, qui ja la va dirigir a *Un matrimoni de Boston* i *La infanticida*, li ha servit per comprovar com han madurat tots dos des que van treballar junts per última vegada. «Tots dos busquem el mateix en la interpreta-

ció: aquest matís que marca la diferència entre un bon treball i un de molt bo». L'actriu disfruta amb el text. «Té cert impudor però agraeixo que hi hagi emocions i sentiments en estat pur, gens intel·lectualitzats». La culpa, el dolor, les diferències generacionals, la intolerància, la barbàrie són alguns dels temes que apareixen tot i que, per damunt de tot, «l'obra parla de l'amor amb majúscules, d'un amor que transcendeix la mort».

Dafnis Balduz ha comprovat que la peça no deixa indiferent. «Et toca perquè et fa sentir empatia o rebuig, o fins i tot totes dues coses en diferents moments de l'obra». ■